

Motion till riksdagen

1987/88:Jo404

av Jens Eriksson (m)

om fiskesituationen i norra Bohuslän

I norra Bohuslän försämras vattenmiljön mer och mer för varje år. Under långa perioder är vattnet snusbrunt, bottenarna döda och livet i sjön försvinner.

Sedan några år tillbaka är torsk- och plattfiskar utrotade och på insidan av Kosterfjorden dog praktiskt taget alla krabbor för en del år sedan.

Ingen kan i dag leva på skärgårdsfiske, som tidigare gav försörjning åt många människor. De som tidigare sysslade med skärgårdsfiske har nu tvingats utanför kusten och fiskar där med burar efter havskräfta eller med garn i öppna havet. Inte heller ytterskärgården, där vattnet är bättre, ger någon fisk på grund av den talrika sälstam som härjar både utanför och i fiskarens garn.

Musselodlingarna, som har så stora förutsättningar att ge goda skördar i våra vatten i Bohuslän, har inte kunnat skördas annat än under korta perioder på grund av gift och algblooming.

Det torde i dag inte råda någon tvekan om varifrån vi får huvudparten av alla föroreningar. Den norska industrin släpper årligen ut stora mängder orenat avloppsvatten och likadant är det när det gäller avloppsvatten från städer och samhällen.

Det är inte rimligt att ett land får förstöra vattenmiljön för ett annat land som här sker. Genom förstörelse och fiskdöd berövas den nordbohuslänska fiskaren sin utkomst och skärgården utarmas och tappas på sin befolkning.

Av prisregleringsmedel har fiskets organisationer förhandlat fram 130 000 kr. två år i rad för utsättning av rödspätta och torsk för att förhoppningsvis återfå utrotade fiskstammar. Tyvärr visar fiskeristyrelsen mycket dålig vilja att genomföra dessa utsättningar och det är att beklaga.

Den enda art som nu tycks överleva är ål, men även här behövs förstärkning då återvandringen av glasål inte räcker till.

Från svensk sida har man varit alltför kravlös när det gäller Norges förstörelse av den nordbohuslänska kusten. Sverige bör därför av norska staten begära skadestånd så att ersättning kan utgå till de fiskare som drabbats. Norge bör även ta på sig kostnaderna för restaurering av de fiskbestånd som förstörts och framför allt åläggas att rena sina utsläpp. Det har nu konstaterats att Norge är den största förorenaren av våra hav och detta måste hejdas. Det räcker inte med att fisken försvinner över allt större områden utan vattnet går inte längre att bada i.

Samtidigt som detta pågår satsas stora summor på turism. Tanums Strand på mer än 150 milj. kr. är ett exempel därpå.

En annan fara på kusten är den ohämmade tillväxten av sälstammarna, som hotar livet i ytterskärgården. Fr. o. m. den 1 januari har skyddsjakten på säl tagits bort på västkusten och fiskaren står maktlös när sälen härjar i hans garn. Någon ersättning är man inte beredd att betala ut. I så fall är det så kringgärdat av villkor och bestämmelser att det är nästan nödvändigt att skyddsjakt tillåts och stammen reduceras genom avskjutning.

Mot. 1987/88
Jo404

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om åtgärder med anledning av Norges utsläpp,
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om reducering av sälstammen på västkusten.

Stockholm den 12 januari 1988

Jens Eriksson (m)